

Да ли сам на селфију ја или само моја сенка?

„Иза сваке маске постоји лице, а на сваком лицу је исписана по једна прича...“ Дозволите да вам испричам причу о усамљеном дечаку, који није волео ни себе, а ни свет око себе.

Не имавши много пријатеља, дечак је био стидљив, повучен, живео је у неком свом свету. Слободно време углавном је проводио сам, размишљајући о дволичним људима који мисле само на себе и маштајући о „савршеном“ свету. Себе је замишљао као самоувереног, храброг дечака који даје све од себе да промени свет. Истина, његов замишљени свет се није много разликовао од реалног света. Једино што се разликовало је била његова личност. Заправо, није ни замишљао...

Тајанствени дечак је имао изузетно популаран профил на *Инстаграму* за који није знао нико из његовог ближег окружења. Тамо је објављивао разне мотивационе и шалтиве слике, а могао се наћи и понеки селфи. Мислио је да тако може да утиче на људе да се промене. Мислио је да је то једини начин на који његова реч може далеко да се чује.

Једнога дана, док је лежао на кревету и скроловао по *Инстаграму*, осећао се некако неуобичајено. Ствари око њега су почеле да делују... живо. Не, није се дрогирао. Оставио је телефон, придигао се, сео и слушао. Двоминутну тишину одједном је прекинуо нечији продоран глас. Дечак није знао ни одакле глас долази, ни чији је, иако му је на моменат зазвучао познато. Глас му је рекао да узме телефон и пронађе свој последњи селфи на *Инстаграму*. И гле чуда, његов селфи је оживео! Дечак је испрва био збуњен. Није се препознао на сопственој фотографији. Питао је бојажљиво:

— Ко си ти?

— Ја сам твој алтер его. — одговори селфи.

— Али, ти чак ни не изгледаш као ја!

— Ја представљам, у ствари, оно што ти стварно јеси изнутра. Ја сам твоја права личност.

— Не, не... Ово није могуће! Ово се не дешава! Шт... Штаа желиш од мене? Остави ме на миру!

— Желим да ме пустиш напоље. Цео живот трунем овде безвезе, док се ти претвараш да си неко ко ниси. Немој да кријеш свој глас од људи, јер заслужују да га чују. Дугујеш то свету! Ако се предуго претвараш да си нешто што ниси, временом стварно то и постајеш.

— Не претварам се! Не знам о чему говориш. Ја сам то што јесам – усамљени, тужан дечак који нема своје место у овом суровом свету.

— Којешта! Знаш, људи не знају ко су они заправо. Као деци нам причају како треба

да се понашамо у скоро свим ситуацијама – не допуштају нам да сами откријемо свет око нас, да створимо своје начине, своје ситуације, већ нам намећу неку форму коју сви треба ћутке да прихватимо и поштујемо. То тако не иде. Људи су

почели да се плаше сопственог одраза у огледалу. Почели су толико да се плаше онога што би се десило ако једини подигну руку у овом учмалом друштву, да су направили маске које носе у јавности, само да би се уклопили у систем. Ти си један од њих. Оно што мислиш да јеси је у ствари твоја маска, а оно што стварно јеси сам ја.

— Људима треба херој... — закључи дечак после дуже паузе.

— Да ли желиш да будеш тај херој? Ја већ јесам. Придружи ми се. Заједно смо јачи.

— Па... Нисам сигуран, не знам...

— Људи воле хероје. Навијају за њих, стоје сатима по киши само да би видели човека

који их је научио да издрже минут дуже. Херој се налази у сваком од нас. Само га

морамо пронаћи. То одваја велике људе од остатка. Веруј у себе! Имаш довољно снаге да се бориш против сенке! И запамти, претварање да живимо не чини нас живима. — рече селфи и поново постаде статичан.

Иако је дечак неко време имао кризу идентитета, успео је да пронађе правог себе. Од тога дана, дечак је почео да живи, у пуном смислу те речи. Схватио је да је маска јако опасна. Сви пре или касније постану оно што се претварају да јесу. Свој живот посвећује помагању људи да превазиђу своју дволичност и схвате ко су и колико вреде.

Не могу вам рећи ко је тај дечак, зато што ни ја сам не знам. Истина је да не зна ни он још. Оно што вам могу рећи је да, ако нам нешто важно недостаје, нпр. желимо и трудимо се да стално напредујемо и будемо бољи него што смо били јуче, стварно ћемо и постати бољи. То је разумно.

Тај мали дечак чучи у сваком од нас.

У Нишу,

23.1.2015.

Лука Радичевић

Гимназија „Светозар Марковић“